



Зена Хендерсън  
Кутията за всичко

Мисля, че беше през втората седмица от началото на учебната година, когато Сюлин ми направи особено впечатление. Разбира се, бях забелязала името ѝ още преди това и веднага бях проверила степента на развитието ѝ, умствените ѝ способности и евентуалните ѝ дарби, както правят всички учители през първите седмици. Бях установила, че е напълно развита и умна и изобщо без никакви специални проблеми, и я бях картотекирала – за момента пренебрегнах мимолетното „прекалено кротка“, което ми мина през ума – в групата на безпроблемните, докато преминават вълненията и суматохата в началото.

Спомням си първия път, когато я забелязах. Бях се отпуснала на стола си за кратка почивка, след като в продължение на цял час бях насочвала мъничките ръчици да изписват сложните криволици на първите си букви. Учениците ми споделяха шепнешком задоволството си от първите си успехи в писането, без да съзнават, че изписват думичката „тъжен“ не само върху листа пред себе си, но и в мозъчетата си. Бях се замислила, докато ги наблюдавах, как тези малки човечета бяха започнали да придобиват и да оформят своя неповторима индивидуалност, когато забелязах Сюлин – забелязах я истински – за първи път.

Беше се справила със задачата – както обикновено, далеч преди останалите – и седеше на своята масичка с лице към мен. Бе долепила палци и сякаш държеше нещо продълговато между дланите си, поставени на масата. По изражението ѝ се разбираше, че това ѝ доставя удоволствие – явно бе някаква ценност, защото го докосваше съвсем леко, сякаш внимаваше да не го счупи. Беше се привела, втренчила съсредоточено поглед в ръцете си, ребърцата ѝ едва-едва докосваха ръба на масата. Лицето ѝ беше спокойно и щастливо. Усмиваше се лекичко и докато я наблюдавах, тя вдигна клепки и ме погледна съзаклятнически, сякаш искаше да сподели с мен удоволствието от тайното си занимание. След това примигна, пхна ръка под чина и отново я извади. Докосна с върховете на показалците двата си палеца и ги потърка един в друг. Накрая постави една върху друга ръцете си на масата и ги погледна с невинния поглед на дете, хванато да върши нещо, което не му е позволено. Сякаш нищо не беше станало.

Случката събуди любопитството ми и започнах да наблюдавам Сюлин. Забелязах, че прекарва по-голямата част от свободното си време с втренчен в ръцете си поглед, като същевременно се стараше да бъде дискретна. Бързаше да приключи задачите, които им възлагах, и забиваше поглед в пръстите си. Когато Дейви я събори в едно междучасие и от коляното ѝ потече кръв, тя се отдаде на любимото си занимание и само

след минута върху обляното ѝ в съзри лице не бе останала нито една сълза и тя се усмихваше спокойно. Мисля, че Дейви я блъсна именно защото тя гледаше. Предишния ден той дойде при мен със зачервено от яд лице.

– Учителко – каза недоволно той – тя гледа!

– Кой гледа? – попитах разсеяно аз, докато прелиствах някаква книга.

– Сюлин. Тя непрекъснато гледа!

– Теб ли гледа? – пак попитах аз.

– Ами... – Дейви се почеса под носа, върху горната му устна се появи влажна ивица, той пое подадената от мен тоалетна кърпичка и си я пхна в джоба. – Гледа в чина и разправя лъжи. Разправя, че можела да види.

– Какво може да види? – наострих любопитно уши.

– Всичко – отговори Дейви. – В Кутията си за всичко. Можела да види всичко, което си поиска.

– А на теб какво ти пречи, че тя гледа?

– Ами... – смути се той, след което избълва: – Разправя, че видяла някакво куче да ме хапе, защото съм ѝ взел молива, разправя... Тя само си мисли, че съм ѝ взел молива. Аз просто го намерих... – И той наведе очи. – Ще ѝ го върна.

– Надявам се – усмихнах се аз. – А ако не искаш да те гледа, друг път не прави такива работи.

– Гадни момичета – измърмори Дейви и се върна на мястото си.

На следващия ден пак я блъсна, за да си го върне заради кучешкото ухапване.

Няколко пъти след това се приближавах уж случайно до нея, но всеки път тя или ме виждаше, или усещаше приближаването ми и бързо скриваше онова, което исках да зърна. Само веднъж нещо проблесна между пръстите ѝ, но тя бързо потърка палеца си с показалец и това беше всичко.

Децата никога не странят от другите без някаква съществена причина и макар да не забелязвах у нея никакви симптоми на необщителност, реших да проследя как се държи сред другите деца. Поведението ѝ на игрището още повече ме обърка.

Държеше се като всички останали. Заедно с всички се втурваше лудешки навън през междучасията и участваше наравно с другите в обичайното надвикване, тичане и безразборно блъскане. След десетина минути се измъкваше от навалицата с разчорлена коса и червени бузи,

цялата потънала в прах и с развързани връзки на едната обувка, и по някакъв необясним за мен начин, който много исках да си изясня, отново се превръщаше в предишното сресано, чистичко и спретнато момиченце.

И ето я – седнала кротичко на тясното стълбище под псевдокоринтската колона, която украсяваше входната врата, склучила ръце и потънала в такова абсолютно съзерцание, че звънецът всеки път я стряскаше.

И всеки път, преди да се присъедини към блъсканицата пред вратата, светкавично пхаше ръка в джоба си, а ако нямаше джоб, сякаш слагаше нещо под страничния перваз. Така всеки път оставяше някъде Кутията, но никога не се връщаше, за да си я вземе. Бях до такава степен заинтригувана, че веднъж се приближих и опипах мръсния перваз. Смутено последвах децата към стаята, изчистих праха от пръстите си, а Сюлин ме гледаше с преливащи от насмешка очи, но без да помръдне устни. Беше скръстила закачливо ръце пред гърдите си и вървеше в крак с останалите деца.

Аз също се усмигнах, развеселена от задоволството ѝ, че ме е надхитрила. Склонността ѝ понякога да се усамотява престана да ме тревожи – тя бе далеч по-невинна от много други детски прояви и привички.

Надявам се все пак някой ден да се науча да държа устата си затворена. Би ми се искало това да се бе случило преди онзи безкраен следобед, когато всички начални учители се бяхме събрали сред талози от тютюнев дим и стипчива миризма на туш, отдадени на празни приказки, а аз се подведох да започна разговор с Алфа по проблемите на дисциплината. Тя взе да се оплаква от грубиянщините на момчетата и от безкрайното дърдорене на своите момичета и аз – никога няма да си простя тази глупост – дадох ѝ пример със Сюлин и че именно нейното поведение би трябвало да ни притеснява, а не обичайните хлапашки изблици.

– Искаш да кажеш, че тя просто си седи, вторачена в нищо? – извика неприятния си фалцет Алфа.

– Поне аз нищо не виждам – признах – но очевидно тя вижда нещо.

– Значи има халюцинации! – почти изписка тя. – Веднъж четох една книга...

– Да – пресегна се да загаси цигарата си Марлене. – Това сме го чували вече хиляди пъти!

– Все пак – намуси се Алфа – е по-добре, отколкото цял живот да не прочетеш нито една книга.

– С нетърпение очакваме – издуха дима през ноздрите си Марлене – да прочетеш още една. Тази трябва да е необичайно дълга.

– О, не знам – сбръчка съсредоточено чело Алфа. – Тя е за... – след това се изчерви и гневно обърна гръб на Марлене. – Що се отнася до нашата дискусия... – продължи тя многозначително към мен, – имам чувството, че това момиче има дълбоки личностни смущения. Може би дори на психична основа... – Очите ѝ блеснаха от хрумналата ѝ мисъл.

– О, не знам – сама се изненадах, че повтарям думите ѝ при внезапно зародилото се у мен желание да защита Сюлин. – В нея има нещо. Не се държи като повечето необщителни деца, които сякаш непрекъснато те умоляват с поглед – „не ме удрай пак“. – И с болка си спомних за едно от миналогодишните си деца, което сега бе в класа на Алфа – Всичките ми упорити усилия бяха отишли напразно.

– Тя си е едно напълно нормално и щастливо дете – продължих аз – с тази малко странна... особеност.

– Лично аз бих се притеснявала, ако е моя – настоя Алфа, след което въздъхна самодоволно. – При мен всичко е наред. Почти не съм имала проблемни деца с изключение на някой и друг палавник, но е достатъчно да му викнеш по-високо или да му зашлевиш едно шамарче и ментално влиза в релсите. Няма да е лошо да направиш нещо за това момиче. По всяка вероятност нещата ще стават все по-зле. Ще се влошават, както е казано в книгата.

Познавах Алфа отдавна и обикновено не обръщах внимание на приказките ѝ, но този път се притесних за Сюлин. Може би това наистина бе някакво сериозно психично увреждане. Може би зад нежната и доволна усмивка се криеха симптомите на лудостта. Или – по дяволите! – не исках да приема подобна вероятност, но може пък наистина да има Кутия за всичко. Може би наистина вижда в нея нещо хубаво. Нима имах право да отхвърля такава възможност? Кутия за всичко! Какво ли можеше да се види в нея? Копнежите на душата? Усетих как сърцето ми трепна при следващото появяване на Кутията в ръцете на Сюлин. Поех дълбоко дъх, за да не стана от стола. Щом това е нейната Кутия за всичко, аз не бих могла да видя своя сърдечен копнеж в нея. Или бих го видяла? Опрях глава на дланта си и започнах да драскам по листа пред себе си.

Изведнъж усетих нечие присъствие до лакътя си. Обърнах се и срещнах широко отворените очи на Сюлин.

– Учителко? – едва промълви тя.

– Да?

Бях сигурна, че в този момент Сюлин ме обича. Може би защото тази сутрин бяха започнали нов учебник. Може би защото бях

забелязала новата ѝ рокля, чиито дипли ѝ придаваха изящна женственост, или просто защото лъчите на късното есенно слънце бяха позлатили нейния чин. Така или иначе, тя ме обичаше повече отвсякога и сега ми поднасяше с протегнати ръце своята любов.

– Искате ли да видите моята Кутия, учителко? Това е моята Кутия за всичко.

– Боже мой! – възкликнах. – Може ли да я подържа? Какво ли не съм държала в ръцете си в края на краищата, придавайки си уплашен или безстрашен израз – жива гърмяща змия, драконови зъби, мъртви пеперуди и дори двете премръзнали уши и замръзналото носле на Соджи, които бяха „капнали“ една мразовита утрин от лицето ѝ. И този път не виждах какво вземам в ръце, но го направих внимателно и съсредоточено. Но сега наистина държах нещо! Едва не го изпуснах от изненада, но сключих пръсти около скъпоценната топлинка и погледнах надолу към едва блещукащото сияние, което се излъчваше от Кутията на Сюлин.

Тичах боса и шепотът на тревите милваше стъпалата ми. Краищата на дългата ми пола галеха маргаритките, докато обикалях около клонестата ябълка. Топлият вятър докосваше страните и гъделичкаше ушите ми. Сърцето ми изпревари препускащите ми нозе и усетих да ме облива топла вълна, щом ръцете му... Притворих очи и преглътнах с усилие, а пръстите ми стискаха Кутията за всичко.

– Красиво е! – прошепнах аз. – Наистина е прекрасно, Сюлин. Откъде я имаш?

Тя бързо си я взе обратно.

– Моя е – каза остро Сюлин. – Моя е.

– Разбира се – отвърнах. – Внимавай да не я изпуснеш. Усмихна се бегло, докато я мушкаше в джоба си.

– Няма.

И потупа с длан празния джоб, докато се връщаше на мястото си.

На следващия ден не смееше да ме погледне от страх да не би да подхвърля нещо или да не би по някакъв начин да ѝ напомня за постъпката ѝ, която сега сигурно ѝ се струваше като предателство, но щом срещна обичайната ми усмивка, която не намекуваше за никаква обща тайна, тя се отпусна.

Няколко нощи по-късно седях облегната на перваза на обления от лунна светлина прозорец и изведнъж си спомних за Кутията. Не можех ли и аз да си измисля една? Не можех ли да придам форма на мъчителното очакване, на копнежа, на безмълвния вик, който ме изпълваше, и да го превърна в Кутия за всичко? Приближих една до друга дланите си,

долепих палци и заключих част от мрачния хоризонт между прегънатите си показалци. Втренчих се в празния квадрат и усетих, че очите ми се навлажняват. Въздъгнах, засмях се тихичко, обхванах с длани лицето си и се наведох в нощния мрак. Чудото бе така близо – почти го усетих да докосва върховете на пръстите ми. Но не можах да повярвам, че ще ме споходи. И обърнах гръб на прозореца – и на лунния блясък.

Не след дълго Алфа успя да възобнови тревогите ми относно Сюлин. Една сутрин, докато треперехме от хладния въздух, загледани в детските лица, порозовели от тичането, тя изсъска в ухото ми:

– Коя е? За ненормалната питам.

– Аз нямам никакви ненормални деца – отвърнах остро, бях се досетила кого има предвид.

– Лично аз мисля, че не е нормално да се взираш в нищо – отвърна заядливо тя. – Коя е?

– Сюлин – отговорих неохотно аз. – В момента играе на лоста.

Алфа огледа внимателно увисналата с главата надолу Сюлин, която се люлееше на лоста, а поличката скриваше лицето ѝ. Алфа стисна сбръчканите си, посинели от студа ръце и духна да ги стопли с дъха си.

– Наистина изглежда съвсем нормална.

– Тя е нормална! – грубо отвърнах аз.

– Хайде убий ме сега! – викна Алфа. – Не аз, а ти твърдеше обратното преди известно време, ако не греша.

Звънецът не ѝ даде възможност да продължи, но така или иначе бе успяла да ме притесни. Само няколко дни по-късно се случи нещо, което наистина ме разтревожи.

Сюлин дойде на училище недоспала и необичайно кротка. Не успя да довърши нито една задача и през повечето време спеше. Проклинах наум телевизията и кината на открито и предположих, че като се наспи вечерта, всичко ще бъде наред. Но на другия ден тя внезапно се разплака и изблъска Дейви от стола му.

– Какво има, Сюлин? – извиках аз и вдигнах от земята изумения Дейви.

Хванах я за ръката, но тя се дръпна рязко и отново се нахвърли върху него. Сграбчи го за косата и го блъсна в стената, преди да успее да я спра. След това сви юмручета и ги притисна към очите си, от които не спираха да се леят сълзи. Децата гледаха онемели как тя отиде в ъгъла за усамотяване, седна на малкото столче с гръб към класа и се разрида неудържимо.

– Какво става, за Бога? – попитах аз смаяния Дейви, който седеше

разкрячен на пода и сочеше с пръст един откъснат кичур коса. – Какво направи?

– Само й казах „дъщеря на обирджия“ – отвърна той. – Така пише във вестника. Мама каза, че баща й е обирджия. Пратили го в затвора, защото обрал бензиностанция. Толкова бе сашисан, че не знаеше да заплаче ли или не. Всичко се бе случило така светкавично, че все още не можеше да разбере дали нещо го боли.

– Не е хубаво да говориш така – казах нерешително. – Седни си на мястото. След това ще се погрижа за Сюлин.

Той се изправи и несигурно седна на стола си, като продължаваше да опипва разчорлената си коса. Явно му се искаше да обърне на майтап положението, в което бе изпаднал, но нищо не можа да измисли. Насили се да заплаче, но очите му останаха сухи.

– Гадни момичета – измънка той и се опита да изтръска полепналият косми по пръстите си.

През следващия половин час от време на време поглеждах към Сюлин, докато провеждах заниманията си с класа. Скоро тя престана да плаче и вдървените й раменца постепенно се отпуснаха. Бе поставила ръце в скута си и се досещах какво я разтушава. По-късно се опитах да поговоря с нея, но тя бе така погълната от мъката си, че не се получи никакъв разговор. Седеше и ме гледаше кротко, а ръчичките й потрепераха в скута. Може да ти се скъса сърцето, когато видиш детски ръце да потреперват така.

Същия ден следобед нещо ме накара да вдигна поглед, сепната сякаш от нечий вик, и срещнах тревожните очи на Сюлин. Огледа се смутено наоколо и пак погледна към ръцете си – към празните си ръце. След това се втурна към ъгъла за усамотяване и бръкна под стола. Върна се бавно на мястото си, носеше невидимия предмет. Очевидно за първи път й се налагаше да търси Кутията. Някаква неясна тревога ме преследваше през целия следобед.

През следващите дни, докато траеше процесът, Сюлин присъстваше в клас само телом. При всеки удобен случай потъваше в Кутията. Всеки път, когато я забравяше някъде, трябваше да отиде да си я вземе. Събуждаше се все по-неохотно от тези свои сънища найяве, докато един ден се наложи да я разтърся, за да я върна към действителността.

Посетих майка й, но тя не можа или не пожела да ме разбере и се почувствах като празна клюкарка, която не проявява капка внимание към положението, в което се намира нейният съпруг, тъй като изобщо не споменах за него.



– Щом се държи зле, напляскайте я – отсече накрая тя и уморено премести хленчещото бебе от единия върху другия си крак, след което отметна несресания кичур коса от лицето си. – Постъпвайте както намерите за добре. Нямам повече сили да се занимавам с децата в момента.

В края на краищата бащата на Сюлин бе признат за виновен и осъден на каторжен труд. На другия ден Дейви се приближи до мен на пръсти и без да обръща внимание на възмущението ми, че прекъсва работата ни, прошепна силно:

– Сюлин отново спи с отворени очи, учителко. Отидохме при масата му, той се намести на стола си до нищо не подозиращата Сюлин и я смушка с пръст.

– Казах ти, че ще те издам.

И вдървена като кукла, тя тупна на една страна на пода пред ужасените ни очи. От удара се отпусна и остана да лежи на зелените плочки – крехка хартиена кукла, сякаш стиснала нещо в едната си ръка. Разтворих с мъка пръстите ѝ и едва не се разплаках, като усетих как магията изчезва под грубите ми усилия. Отнесох на ръце Сюлин до лекарския кабинет и се захвем да я свестявам с влажни кърпи и с молби. Накрая тя отвори очи.

– Учителко – прошепна едва чуто.

– Да, Сюлин. – Взех в длани студените ѝ ръце.

– Учителко, аз почти влязох в моята Кутия.

– Не – отвърнах аз. – Невъзможно е. Много си голяма.

– Татко е там. И мястото, където живеехме по-рано. Погледнах бледото личице. Бих искала да вярвам, че не завист или споменът за дребнавата заядливост на Алфа, а искрена загриженост към нея ме накара да изрека с непоколебима увереност думите:

– Това е само игра. Само на шега.

Тя сви юмручета в ръцете ми в знак на несъгласие.

– Твоята Кутия за всичко е само игра. Като понито на Дейви, което той държи в чекмеджето си, или като реактивния самолет на Соджи, или като голямата мечка, която ви гони из двора в междучасията. Само наужим, а не наистина. Не бива да мислиш за нея като за нещо истинско. Това е само игра.

– Не! – каза тя. – Не!

Викаше като обезумяла, мушна ръка под възглавницата и затършува под одеялото, с което я бяхме завили.

– Къде е? – повтаряше Сюлин. – Къде е? Върнете ми я, учителко!

Тя се хвърли към мен и разтвори свитите ми длани.

– Къде я сложихте? Къде я сложихте?

– Няма никаква Кутия за всичко – казах твърдо аз, притиснах я до себе си и имах чувството, че и моето сърце като нейното ще изскочи от гърдите ми.

– Взели сте ми я! – плачеше тя. – Взели сте ми я! И се измъкна от прегръдката ми.

– Защо не ѝ я върнете? – попита ме шепнешком сестрата. – Щом толкова се измъчва? Каквото и да е...

– Защото съществува само във въображението ѝ – отвърнах мрачно аз. – Не мога да ѝ върна нещо, което го няма.

„Прекалено е малка!“ – помислих си с горчивина. Беше прекалено малка, за да проумее, че онова, което искаш най-силно, е най-непостижимо.

Разбира се, лекарят не откри нищо нередно. Майка ѝ просто реши, че е имала лек припадък, и на другия ден Сюлин през цялото време не откъсна празен поглед от прозореца, без да помръдне отпуснатите си на чина длани. Заклех се никога да не отнемам нечия вяра, щом нямам нещо по-добро, с което да я заместя. Дадох ли нещо на Сюлин? Разполагаше ли тя с нещо по-добро от онова, което ѝ бях отнела? Нейната Кутия не ѝ ли помагаше да преодолява именно такива трудни моменти? И какво да прави сега без нея?

След известно време тя отново се включи в заниманията в клас, а след още известно време – и в игрите. Отново започна да се усмихва, но никога не се смееше. Приличаше на изгаснала свещичка. Пламъкът си беше отишъл заедно с вярата ѝ. Вече не ме поглеждаше съзаклятнически с преливащи от обич очички. Всеки път, щом я докосвах, лекичко отдръпваше рамото си.

Един ден си дадох сметка, че Сюлин претърсва класната стая. Ден след ден тя проверяваше милиметър по милиметър всяка кутия с играчки, всяка бучка глина, всяка лавица и шкафче и всяка чанта. След около седмица вече бе огледала навсякъде с изключение на моята катедра. Всеки път, щом отворех някое чекмедже, тя моментално изникваше до лакътя ми и светкавично надникваше вътре, преди да съм успяла да го затворя. И винаги намираше основателно оправдание за това, че се навърта наоколо ми.

„Тя отново вярва – помислих с надежда аз. – Не желае да се примири с факта, че Кутията ѝ е изчезнала. Исква си я отново. Но нея наистина я няма – натъжих се аз. – Този път завинаги.“

Няколко дни по-късно реших да откроя цветния тебешир, който

винаги прибирах много внимателно и никога след това не можех да намеря. Напъхах ръце в дясното чекмедже чак до самото дъно. Вътре имаше какво ли не – цяла камара боклуци, натрупани вътре с времето и прибирани или скривани там уж за кратко. Заизмъквах писма до Дядо Коледа, счупена прашка, смачкана червена панделка, кутийка с капсули, рай-ран чорап, шест броя от училищния вестник, гумен нож, Евангелието от Лука, лопатка играчка, модели на хартиени фенери и розов пластмасов пеликан. Открих ирландската си ленена кърпичка, която мислех, че съм загубила завинаги, и на дъното на цялата тази бъркотия напипах нещо квадратно. Зарадвах се – сигурно беше цветният ми тебешир! Измъкнах ръце, изтърсих всичко на пода и видях между пръстите си Кутията.

Отново бяхме заедно. Навън светът представляваше очарователна пустиня от белота, вятърът виеше зад прозорците и почукваше с влажните си бели пръсти по топлата светлина. Вътре тревогата и очакването, и безкрайната самотност се бяха стопили в утехата от едно рамо и топлата прегръдка на две ръце – и никъде, никъде наоколо не се усещаше страхът от раздялата. Това бе щастливият край. Това бе... Това беше Кутията за Всичко на Сюлин! Сърцето ми щеше да се пръсне. Тя беше тук! В претъпканото с боклуци чекмедже! През цялото време бе стояла там! Коленете ми трепереха. Скрих кутията между гънките на полата си. След това се свлякох на стола, сложих я в средата на бюрото си и я покрих с длани, за да се спася от изкушението. Погледнах към Сюлин. След малко щеше да приключи с възложената задача, но това не я радваше особено. Отново щеше да скръсти ръце пред себе си и да чака така, докато ѝ възложи нова работа.

Алфа би одобрила това. И по всяка вероятност този път поне щеше да бъде права. „Халюцинациите“ може и да са ни нужни, за да ни крепят – всички нас с изключение на хора като Алфа, – но когато отиваме твърде далеч в усилията си да се пренесем дори физически в несъществуващите пространства на своите желания...

Спомних си как слабичкото, вцепенено телце на Сюлин се строполява на пода. Дълбоката ѝ необходимост бе открила – или създала (кой би могъл да каже със сигурност?) – нещо твърде опасно за едно дете. Толкова лесно бих могла да върна искриците на щастието в нейните очи... Но каква щеше да бъде цената?

Не, бях длъжна да спася Сюлин. Само зрелостта – родена от тъгата и от самотността, които тя едва бе започнала да опознава – можеше да ни научи да използваме безопасно и разумно една Кутия за всичко.

Сърцето ми се разтуптя, когато плъзнах длани по повърхността и от двете страни на... Отново поставих ръцете си отгоре, преди наистина да погледна – вече знаех, че можеш да зърнеш гледката на своето съкровено желание само за сметка на нечие друго сърце. Седях зад бюрото си разтреперана и задъхана, с мокри длани и имах чувството, че се връщам от някакво далечно пътешествие. И може би наистина се връщах. Може би за част от секундата бях зърнала всички чудеса на света.

– Сюлин, – извиках аз – би ли дошла при мен, когато си готова.

Тя кимна, без да се усмихне, занесе ножицата и я пусна в кутията, смачка хартиените изрезки и се приближи към кошчето за боклук до бюрото ми.

– Имам нещо за теб, Сюлин – казах аз, без да откривам кутията.

Тя хвърли бегъл поглед към ръцете ми и равнодушно вдигна очи към мен.

– Вече съм готова.

– Интересно ли ти беше?

– Да – излъга ме тя.

– Добре – уж й повярвах аз – виж тук. И разтворих длани.

Тя пое дълбоко дъх и цялата настръхна.

– Намерих я – прошепнах припряно аз, страх ме беше да не се разсърди – в най-долното чекмедже.

Облегна се на ръба на бюрото, стиснала силно ръце и вперила очи в кутията с онзи болезнен копнеж, с който децата поглеждат към коледните витрини.

– Може ли да я взема? – промълви тя.

– Тя е твоя – подадох й я аз.

Не помръдна. Само премести поглед върху лицето ми.

– Може ли да я взема? – попита още веднъж.

– Да! – настоях аз – Но...

Примигна. Беше се досетила за условието ми, преди да го изрека.

– Никога повече не се опитвай да влезеш в нея.

– Добре. – въздъхна облекчено тя – Добре, учителко. Пое Кутията и я мушна внимателно в малкия си джоб. Обърна се и тръгна към чина си. Тайничко се усмихнах. Загасналата свещичка в нея отново бе припламнала. Крачетата й сякаш едва докосваха пода.

Воздъхнах дълбоко и зашарих с пръсти по бюрото си. Нямах друга кутия. Какво ли щеше да съзре Сюлин най-напред? Тази първа глътка за нейната зажадняла душица. Сепнах се, когато тя отново застана до лакътя ми с Кутията в ръце.

– Учителко, винаги когато поискате моята Кутия, само ми кажете.

В гласа ѝ не бе останала нито следа от предишната апатия. Не знаех какво да отговоря от изумление. Тя не бе имала време дори да надникне в Кутията.

– О, благодаря, Сюлин – успях да изрека накрая. – Много ти благодаря. С радост бих я взела замалко някой път.

– Искате ли я сега? – протегна ръце тя.

– Не, благодаря – едва преглътнах буцата в гърлото си аз. – Сега е твой ред.

– Добре. – прошепна тя. И добави: – Учителко?

– Да?

Наведе се плахо към мен и опря буза о рамото ми. Погледна ме с топлите си, широко отворени очички и внезапно обгърна врата ми с двете си ръце в спонтанна, неловка прегръдка.

– Внимавай! – прошушнах през смях в якичката на синята и рокля – Пак ще я загубиш!

– Не, няма – засмя се и тя и потупа с длан джоба си – Никога, никога вече!

КРАЙ

© 1956 Зена Хендерсън

Zenna Henderson  
The Anything Box, 1956

Сканиране, разпознаване и редакция: Енеуа, 2007

Редакция: fosi4ka, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3170>]